

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA;

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA TERRA DE D. QUIJOTE.

A cal que comensin á esmolar l'ey-na y á comprarse unas espardeyas novas y ben reforsadas. La patria de D. Quijote de la Mancha desperta de aquell ensopiment que feya sigles la tenia aniquilada y perduda. Los ministerials ho diuhen: ha arribat l' hora de enderezar entuertos y des-facer agravios.

Y si tractan de averiguar quins son aquests torts y aquests agravis, los ministerials ho esplican prou: no tenen més que posarse las ulleras de 'n Cánovas, alsarse de puntetas y mirar una mica per sobre 'l Pirinéu.

Sense aquestas ulleras hi veurien una cosa molt agradable. Hi veurien un país governat per sí mateix, una aspiració liberal que 's realisa sense destorb, y un afany de progrés que cada dia 's manifesta més poderós y que fá nous miracles cada dia. Hi veurien als enemics de aquest ordre de cosas motxos y cap-baixos, refunfunyant y fent rebaquerias, com lo célebre diputat Baudry d' Asson, impotents per fer lo carlí, corrent per las montanyas ab lo trabuch al coll. Hi veurien lo clericalisme ab las alas aixaladas. Hi veurien, en fi, una nació felís y ditxosa.

En cambi, posantse las ulleras de 'n Cánovas, tot cambia d' aspecte. A Fransa no hi ha més que inquietats y perills per totes las nacions. La religió es perseguida y la faramalla cada dia més calenta d' orelles, ja prepara 'l petróleo per calar toth al país per tots quatre costats. Encare que duguin camisa ben planxada y neta, 'ls francesos son una cáfila de descamisats. Encare que avuy sembli qu' estigan quiets, es que are barrinan quina 'n farán. L' expulsio dels freres es una cosa que fá erissar los cabells. Lo retorn dels deportats es un perill espantós. ¡Ay de nosaltres, aixis que s' ensenga la primera espurna!

Tot aixó 's véu ab las ulleras de 'n Cánovas; pero tingan en compte una cosa: aquestas ulleras están enteladas per la pols del doctrinarisme.

Però no hi ha remey. Tots los espanyols som curts de vista; aquí no hi veuen sino 'ls ministerials.

Y la cosa ja está amanida. S' ha d' entrar á Fransa ab l' escombra y fer neteja; pero una neteja radical y complerta.

Lo difícil es saber qui comensa á fer dissapte. ¿Será l' Alemanya? ¿Será l' Austria? ¿Será l' Italia? ¿Será la nostra Espanya?

Se assegura que aquestas nacions s' han vist, y s' han parlat á l' orelle: se diu que s' entenen, y que 'l moment s' acosta.

Alguns suposan que 'ls italians entrarán pèl quarto de la dreta y que nosaltres hi anirém per la porta del darrera. En cambi altres sostenen que de tot aixó se 'n encarregarán Prussia y Austria, mentres que nosaltres no haurém de fer més que la por, reconcentrant forsas en las provincias del Nort, per entretenir un exércit, y distreure forsas. ¡Hermosa missió la de la valenta Espanya!

En cambi 'ls francesos diuhen:—Molt valdrém nosaltres, densá que tenim república! Quan hi havia imperi, ab Alemania no més ván xeringarnos: are s' han de reunir quatre nacions al' ménos, per tocar nos un cabell del cap.

Però sí, sí... Ells que 's fassan ilusions! Ja veurán lo que succeheix lo dia que 'ns decidim á donarlos una carga, ab l' esquadra dels húsars d' Antequera!

Poch se pensan ells qui es en Romero Robledol

Y no obstant, de tot lo que s' ha dit, jo no crech que hi haja una paraula de veritat; jo no puch creure sino que 'n Cánovas haurá pensat:—Mentres estaréu embabiecats mirant á Fransa, no 'us recordaréu d' Espanya y jo aniré fent de las mévas.

Perque, á pesar de 'n Cánovas y á pesar de 'n Bismark, ja ha passat lo temps de las conquistas, y 'l temps de D. Quijote.

Fransa es gran y poderosa, y á més de que hi ha la seguretad de que sabria ventarse las moscas, no 's troba cap motiu per perturbar la seva tranquil-litat. Duenya d' ella mateixa, viu y prospera sense ficarse ab ningú, y té una vida tant potent, qu' en ménos de déu ayns paga 'l seu rescat de cinch mil millions de franchs y destina altres cinch mil millions á obras públicas.

Si algun de aquests sabis que avuy governan altrás nacions, comparant aquest progrés ab la seva impotencia, senten lo córch de l' enveja, no tindrán més remey que gratar y fer denteta.

L' esperit públich que avuy per avuy es la forsa de totes las nacions, no 'ls seguiria si intentessin una aventura Quijotesca.

Al crit de «á las armas» no 'ls respondria més que una riatlada unánime.

Y Espanya ménos que ningú ha de tenir anti-patías per la nobla Fransa.

Los elements liberals la estiman y la envejan. Los elements conservadors no poden ménos de regoneixe 'ls seus progressos materials y de admirar la seva activitat, la seva riquesa y l' ordre, y 'l respecte á una autoritat, que sab ser tant liberal com enérgica. Los espanyols en massa sempre que pensin ab las desventuras de Murcia, recordarán la caritat francesa.

Y si massa m' apuran, fins los neos han de alimentar simpatías per la Fransa. Fins are 'ls neos espanyols estavan sense freres, y la República francesa 'ls hi ha regalat tots los que tenia á casa seva.

¿Volén encare més generositat?

Per lo demés si hi ha algú que ha pensat en res-

sucitar lo tipo de D. Quijote, pot ser s' haurá de contentar ab lo trist paper de Sancho Panza.

Y sort que algun dia puga conquistar la Insula Barataria.

P. K.

ANIS DE FRARE.

Que Déu los guat y bona hora. Si son servits, vaig á repartir los granets de la senmana. Vajin rosegant:

Estava en un poble de Andalusia un rector que havia d' enviá un duro á un rector de un poble de Catalunya.

—¿Qué faré? preguntava. Si l' hi envio una lletra m' hi carregarán lo descompte; si l' hi envio una libransa haig de fer un viatge á la capital. De escriurelli y de gastar un sello ja me 'n aconsolo; pero... calla. Tinch una idea.

Y efectivament vá trobar l' idea següent. Vá escriurelli una carta dihentli en sustancia:

«Acabo de tirar lo duro que l' hi dech á la caixa de las ánimas de la méva iglesia y com que las ánimas del Purgatori son á tot arréu las mateixas, vosté treu lo duro de la caixa de las ánimas de la seva parroquia, se 'l fica á la butxaca, y en paus!»

Un dominico deya un dia certas cosas á una dona casada, y al marit qu' estava al seu darrera l' hi vá semblar sentir las.

Abalansarse sobre 'l dominico y donarli una plantofada á la galta dreta vá ser lo mateix.

Lo frare no vá desconcertarse: al contrari, dihent: «Ja se lo qu' en semblants casos mana l' evangeli», presentá la galta esquerra.

Lo marit l' hi doná una segona bofetada, y llavors lo frare exclamá:

—Are que hi complert com religiós, cumpliré com á home. L' evangeli, després de la segona bofetada, no diu res més.

Y trayentse un ganivet de dessota l' hábit, vá deixar-lo estés al siti.

Y are que hi estigan bons, y fins á la vista.

ALGUNS periódichs s' ocupan de l' aliansa hispano-austro-russa-alemana, per tirar-se sobre de Fransa. —No hi ha res d' aixó, deya un diplomátich: no hi ha tal aliansa hispano-austro-russa-alemana; tot lo més que hi haja será una aliansa cano-austro-russa-alemana.

Espanya no está pas per calaveradas.

«Anéu á rectificar las llistas electorals» deya 'l govern aquest dia en una circular. Si no 'us preneu la pena de rectificarias, després no vindréu a queixarvos de que perdéu totes las eleccions.»

Aixó de las llistas es un entreteniment molt divertit.

Vostés las arreglan per un costat, y mentres tant no falta qui las espatlla per un altre.

Vostés, per exemple, hi portarán un elector de debó, y algú altre, de passada, hi ficarà un parell d'escumbriaires.

Vostés farán esborrar á un difunt, y á algú altre l'hi correrà la mà y de passada 'ls esborrarà un parell de vius.

Las llistas conservadoras son com las bótes espatlladas: quan hi posan un cercol á dalt se 'ls ne vá un cercol de baix y la bóta 's desgabella.

Fins que 's fassa foch la bóta no collará.

Hi havia un pobre que demanava caritat á un senyor desmenjat, dihentli:

—Tinga pietat de mí: tinch gana y no puch menjar.

Y 'l seyor desmenjat l'hi responia:

—Ditxòs vos que teniu gana!

Lo pobre que t'ham es Irlanda; lo senyor desmenjat es Inglaterra.

*

Y á fé que la qüestió irlandesa vá posantse lletja. Los arrendataris vo en un repartó de terras, y als propietaris que ván á cobrar l' arrendament los estussinan.

L'altre dia un xicotet de poch anys fent veure que allargava la mà per demanar caritat á un commissari de policia, va clavarli un tiro, y 'l vá fer caure en roddó.

D'escenas d'aquesta índole 'n passan cada dia.

*

Si aixó arribés á succehir á Fransa!...

Després del dinar de 'n Romero Robledo vindrá 'l dinar de 'n Cánovas.

En Cánovas no vol ser menos que 'l millor dels seus amichs.

Y jo 'ls asseguro que será més, perquè 'l dinar de 'n Cánovas se donará á Madrid mateix.

En conseqüència 'l discurs de 'n Cánovas será més eloqüent, perquè 'l pronunciará més aprop de la marmita.

A Portugal també se n'hi anavan los jesuitas; pero 'l govern los hi vá tirar la porta pels nassos.

Una circular del ministeri recorda que está vigent en aquell país una ley dictada en 1759 declarant expulsada la companyia de Jesús.

Aquí a Espanya está vigent una ley semblant, dictada, sí fa no fa, en la mateixa fetxa.

Sols que aquí a Espanya no tenim memoria.

Ni enteniment, ni voluntat.

L'arcalde de Sevilla, ab motiu del banqueté Romero Robledo, desitjava que 'ls cuberts fossen més barats y que 's repartís en cambi una limonada als pobres.

Los conservadors sevillans, s'han negat á aquesta pretensió.

En Romero Robledo en lo banqueté farà política sevillana.

Un pinxo:—Sevillana dius! Ab mallas ó sense mallas?

Altech de 'n Romero Robledo s'hi han servit 403 cuberts.

Al Tívoli no n'hi havia més que 400.

De lo qual resulta que 'l govern t'è majoria.

Pero hi ha diferència: al Tívoli cada hú pagava de la seva butxaca; y á Sevilla casi tots menjan á costa del país, perquè casi tots son empleats.

Lo gran duch Constantino de Russia vá anar á Madrid y avants de tornarse'n vá manifestar la curiositat irresistible de veure á n' en Cánovas.

Algú creya que 'l contractaria, per funcionar en lo teatro imperial de Sant Petersburg.

Pero aixó no eran més que ilusions. Considerant qu' en Cánovas deixa sol, completament sol al partit conservador; considerant que baix lo seu govern los espanyols nos quedem sense llibertat y sense camisa; considerant finalment que aviat no l'indrem res, no convé que D. Anton vaja á Russia.

Allá seria un nihilista més.

Son los dias del rey de Bélgica, y un diputat de la cámara de aquell país proposa assistir corpora-

tivament á un Te-Deum que s' ha de cantar en la catedral de Bruselas.

«No devém anarhi, exclama un altre diputat: estém excomunicats pèl Papa, y 'ls excomunicats no poden anar á l' iglesia.»

Los Estats Units han elegit president de la República á n' en Gardfield.

Es un home eminent que tot s' ho déu á si mateix. En la seva juventut primer havia sigut carreter, y després va ser baquer, de manera que per terra y per l' aygua, en materias de guiar sab lo que s' hi pesca.

Ja l'hi poden deixar ab tota confiança lo carro del progrés y 'l barco del Estat.

Gracias que ha donat en Cánovas desde que governa: 4 ducats; 59 marquesats; 39 condats; 4 viscondats; 2 baronias; 19 collars del Toisó; 28 collars de Carlos III, 50 grans créus de Carlos III; 280 grans créus de Isabel la Católica; y 50 bandes de damas nobles de Maria Lluïsa.

Y no 's cregan: aquí no hi es tot.

En Cánovas ha donat ademés una gran créu al pobre país.

La créu de la paciència!

Frasse de un rector que traslada á las sévas columnas un periódich francés:

—Joanet, deya dirijintse al sagristá, ab aixó de l' expulsión s' han tancat las capellas de las congregacions, y are vindrá més gent á la nostra iglesia, llogarém més cadiras y la basina s' omplira més facilment. ¡Malviatje la República!

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—També á Santa Perpétua uns missionistas s' han permés predicar contra la Campana, assegurant que 'ls que l'egixen lo nostre periódich no poden donar bona educació á la familia. Los mateixos missionistas van demostrar que havían fet un estudi profundo sobre las donas, explicant si las donas, quan son solteras van molt empolainadas y quan son casadas se deixan y no 's prenen la pena de posar un pedás als pantalons dels seus marits. Aixó ja no es eloqüencia sagrada, sino eloqüencia reóns: grada.

A l' iglesia de Sant Francisco també un predicador las vá emprendre furiosament contra nosaltres. A n' aquest, com qu' es á Barcelona, no l' hi dirém res, més sino que 'ns vinga á dir á la cara lo que usseguran que vá dir desde la trona, ó bé que 'ns ho donga per escrit y ab la seva firma, y sabrá lo que son causas d' injuria y calumnia.

Tenim una carta que 'ns dona noticias graves de Sant Feitu de Guixols. Se tracta de un capellá y de moltes donas y de fets de que diuen que la vila 'n vá plena. Ho posém en coneixement de bisbe de Girona.

A Manresa 'ls caputxins van ser rebuts y obsequiats pèl Sr. Pere, célebre arcalde de aquella ciutat. Al arribar van menjar entre las hermanas de Santa Clara, y entre 'ls regalos que varen rebre s' hi conta un cabás de vitxos, obsequi de un devot que deya:—¡Qué volen ferhi! Aquesta es una caritat com qualsevol altre.

LO GEGANT.

Contan:—aixó vá de güente—

que lluy en chinas estranyes

que apareixe fa nos quants anys

un cert gegant, un portento:

Astucia: forsa; sanch brava;

sabedimens: tot ho sapia;

quan ell plorava, plovia;

quan ell reia, reia; quan ell reia, reia;

Alt com dos ó tres cen's homes,

ab sas manotas estranyas

remenava las motanyas

com si e'tés remenant pomas

No es bó, per no entrabancarshi,

fer constar si era 'l país

més ó menos infells,

quan l' home vá presentarsi;

pero 's creu ab sonament,

que sens tení aquell gegant

tant fort, tant s'hi y tant gran

vivia perfectament.

—Pues seyor, —l' home vá dirse,

mirant aqu' illa nació —

á n' aquí un home com jo

de fam no pot pas morirse.

¡Qui voldrá ab mí cap euredo

si es que tem un xich la mort?

Els son debils, jo eoch fort...

vaja: ja está dit, m' hi quedo.

Y va quedatsbi La gent

al principi l' suportava,

pensant que 'l gegant s' hi estava

no més interinament;

pero quan se va adonar

de que l' hom- no 's movia,

poch á poch, de dia en dia,

vá comensa á murmurar.

—Hota, hola! Ja aiséu la veu?

vá di 'l gegant entre sí;

—sembla que 'us queixeu de mí!

Bel ja 'us en penedireu!

Y pensant y remonent,

y apurantse la mollera

vá inventarse la manera

de fe un terrible escarment.

—Jo soch molt alt, elis petits;

donchs bé, envenenaré l' ayre

fins á cert punt, y ab lo flayre

los taparé 'ls esperits.

Com que l' ayre envenenat

pega molt, va arrossegantse

per la terra, y may alcansa

un lloch un xich elevat;

á mí 'm vindrá á n' als genolls

y no 'n podré teni esmet,

mentres tant qu' elis, gradualment,

moriran ots com á polls;

y perque no 'ssi re

á alguns pomes que ho mereixen

perque encara 'm protegeixen,

me 'ls posaré á colli-y-bé.

Del dit al fet. Poch á poch

sobre d' ell s' hi coloca

als amichs, y al endemá

ja no 's veva ningú en lloch.

Tant sols ell se passava

pe 'ls pobles abandonats,

junt ab los privilegiats

que sobre seu carregava.

Me, ay! Aquella concurrencia,

qu' ell creya tant ex'ent,

vá portá immediatament

sa natural conseqüencia.

L' ayre baix al escalfarse

vá comensa á pujá enlayre;

l' ayre inficcionava l' ayre,

y tot ell vá barrejar-se

Per al ra part, lo gegant

ab lo pés que traginava

cada dia 's doblegava,

y 'l cos s' aava encorvant.

Y l' ayre moventli guerra,

y 'l veneno propagantse,

y la carga bellugantse...

lo gegant vá caure en terra.

L' estrépit que ocas oná

aquell portentós desmay,

vá comoure tot l' espay

y l' ayre s' purifí á.

Los que morís lo gegant creya,

y que sols en reñiat

havian junts emigrat,

tornaren al temps qu' ell queya.

Entre ells vá ferse un repartó

per poguerlo embalsamar,

y á la fi 'l van esenyar.

dins de una barraca... á quarto.

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m' hi pensat may ser profeta,

pero aquesta fabuletá

vá dedicada á vosé.

C. GUMÀ

Senyor Cánovas: en re-

m'

Diu que aquest any ha donat mal resultat la explotació de la castanya.

No es cert del tot. De castanyes dels castanyers no podrà haver-hi hagut consum, perolas castanyes del govern, ja 'ls dich jo que han anat a dojo.

Ja ha sortit lo prospecte del periódich *l'Europa*, que un periodista francès publica en defensa de 'n Cánovas. Aquest periódich á més de diari es una rifa. Cada dia 's rifaran 50 duros.

¡Peléulo al pobre Antonet!
¡Pero vaja, sent un periódich ministerial, ni ab propina l'admetol!

Al ser expulsats, los frares francesos protestaban al crit de «¡Visca la llibertat!»

Y un comissari de policia de la República responia:—«Visca mil anys. Precisament per amor á la llibertat vos obrim la gabiá.»

Referintse al eminent pianista Ritter, preguntava un pallús que sempre está á tres quarts de quinze:

—¿Es gaire guapa?
—Qui.
—Home, aquesta célebre Rita que diu que toca tant bé 'l piano. M'agradaria coneixerla.

Per Port Bou entravan dos frares y 'ls carrabiers que tenen l'istil de regirar los equipatjes, en lo bagul de un d' aquests frares hi van trobar..... ¿qué dirian?

¿Un Sant Cristo?.. Si senyors. Pero ¿qué més?
Un Sant Cristo y un revólver de sis tiros.
Lo etern y lo temporal.

Un periódich francès conta la següent anécdota: Quan lo diputat Baudry d' Asson estava tancat dintre de un quarto per ordre del president de la Cámara, un company seu vá anar fins á la porta, y trobantla tancada, pèl orat de la clau ell y 'l prés varen sostenir la següent conversa:

—Baudry.
—¿Que hi há?
—Volén alguna cosa?
—Res.
—Voléu tabaco, puros, demanéu lo que voléu.
—Lo que vull es que retorni 'l rey bèn aviat, per la salvació de la Fransa.
¿Qué bon minyó!

Després del banquet de Sevilla, en Romero Robledo será obsequiat ab un espectacle molt barbian, qual es lo que 'ls andalusos ne dihen *derribo de reses*.

¿Qué volen que 'ls diga!
Me sembla qu' encare 'l distrauria més si feyan lo *derribo de monstruos!*

Llegeixo:
«S' han donat instruccions al general Canaleta, comandant del camp de Gibraltar.»
Los inglesos tenen canons; pero nosaltres ab una *canaleta* ja 'n tenim prou.

Los fusionistas s' han reunit per decidir la conducta que han de adoptar aixís que s' obrin las Corts.

Sembla que han determinat fer molts discursos y molts actes.
¿Quins actes?
No s' alarmin: farán *actes de contrició*.

Sembla que á Filipinas hi ha hagut qüestions entre 'l capità general y l' Arquebisbe, qu' es un frare com n' a catedral, lo qual, per fer que passi millor la séva, ha demanat permís per venirse'n á Espanya á esplicarse de viva véu.

L' arquebisbe de Filipinas se diu Payo y 'l permís l' ha demanat ab carta.
Aquí tenen, donchs, lo *Payo de la carta*.

Martí Lutero inventor del protestantisme era un frare. Sempre 'ls frares han sigut causa de que augmentessin los *protestants*.

Are mateix á Fransa, ab motiu de l' expulsió hi ha hagut moltes protestas.
Aquí tenen una proba de que per mor' dels frares lo *protestantisme* augmenta.

A Deusto un bou vá penetrar dintre l' iglesia.
Vá haver-hi corridas de beatas, caps romputs y vestits esqueixats.
¿Quí's devots! De segur que per por del bou no s' haurian ficat dintre 'l portal de Betlém.

Encare que hajan de anar al cel, ells volen anarhi ab la pell sancera.

—Noy, ¿qué vols ser quan serás gran? preguntava un pare al seu fill.

Y 'l bordegás responia:—Balaguer.
—¿Quin ofici es aquest?
—Un ofici molt bó, y que 's guanya molt bé la vida. Tothom lo convida á dinar.

Tarifa es una plassa forta situada á poca distancia de Gibraltar.

Y á Tarifa á pesar de haber-hi 90 emplacements per artillería, y quatre quartels, y á pesar de haber-hi gastat lo govern fa molt poch temps uns sis millons per millorar la fortificació, no hi tenim més que 5 ó 6 soldats de guarnició.

Los contrabandistas inglesos al veure aixó, diihen:
—Vaja, *tarifa espanyola*.

Una senyora entra en lo seu tocador, y sorpren á la cambrera rentantse la dentadura ab los seus raspallets.

—¡Pepe! exclama desde quant ha de servir per tú 'l méu necesser?

Y la cambrera, tota tranquila respon:
—No tinga cuidado, senyora, que 'ls raspallets sent de vosté no 'm fan cap escrúpul.

A la porta del Pí nn senyor fá caritat á un manco. Pero després de mirarlo ab atenció, l' hi diu:

—Calla, vos no 'm sou desconegut.
—Seria facil, respon lo pobre: també a mí 'm sembla haverlo vist algun' altra vegada.

—A la porta de la Catedral.
—Si, just l' any passat, sino que llavors feya de cego.

Unas senyoretas volent obsequiar en lo dia del seu sant a un amic que las visita, y després de molt pensar, determinau comprarli uns guants.

Al ferli la presentació del regalo, 'l jove comensa á fer compliments.
—Pero prengui'ls, diihen las nenas.
—Vaja, respon lo jove: porque no digan que 'ls desprecio, 'n pendré un.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Es-co-pe-ta*.
2. ID. 2.ª—*Car-re-ra*
3. SINONIMIA—*Pessa*.
4. QUADRAT NUMERIC.—9 6 3 7
3 7 9 6
7 3 6 9
6 9 7 3
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Bordeta*.
6. CONVERSA.—*Maria, Pasqual*.
7. GEROGLIFICH.—*Las cosas claras y la zocolata espesas*.

Han endevinat totas las soluciones los ciudatans Bitets de Sabadell y Grapas: 6 Un Recoieto, Nyip-nyap y l'ampallugas; 5 Dos Polsosos y J Aillac; 4 Lo del Llobregat, Un que l' hi han fet pendre la xicota y Babar Sistella; 2 Pá y Naps y un no més Pep del Oiga Sicuterat.

XARADAS.

I.
La quarta quinta 's trobaba en tot bastant compromesa puig al dar, l' hu de promesa bèn resolta encar no estava.
«Hu tres segona no 't fá desfarém lo casament» li va dir l' onc e Climent: y aixis ho van efectuar
CAU RECAU Y S. VICENS.

Es animal ma primera, segona es un nom de dona,

una planta ma tercera, y una beguda hu segona.

ANTONET TEIXIDÓ.
ANAGRAMA.
D' una tot de tot la tot un cosset diu que li surt, y com no es total no pot sortirli sens serli curt.

UN TAPÉ Y F. DE R.
SINONIMIA.

Dos fills ja to's de n Joseph están plens de ts. y l' home daria tres sachs de ots. al que 's hi tragués de sobre.

PUPUT.
ROMBO DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletas que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª raila una lletra: la 2.ª lo que hi ha en las casas: la 3.ª lo que vá pel mar: la 4.ª un poble: la 5.ª un altre poble: la 6.ª un riu y la 7.ª una lletra.
PAPARINAS.

TRENCA-CLOSCAS.
Ceroera, Tarragona, Granollers, Collbató, Figueras, Agramunt, Montblanch
Ab aquests pobles formar lo nom d' un poble de Catalunya, posantlos en columna y llegint verticalment.

J. FER-MOLT.
CONVERSA.
—¡Peret! Peret! ¿Ahont vas?
—Ola noy, que fas perqui?
—Res. estich de...
—Tal vegada ets empleat.
—Entre tu y jo hem dit lo que soch
UN SALLENTI DE SALLENT.

GEROGLIFICH.
Joseph honra
testa, tina
Amen.
T
Lladres Lladres
CARAMBOLERO.

Suscripció pel monument per perpetuar la memoria dels valents que moriren l' any '73 en defensa de Tortellá.
Suma anterior rs. 302'92.
Severo Sala 4 rs.—Recaudat en Badalona entre 219 individuos quals noms no podem continuar per falta d' espay.—La relació la posem á disposició del públich pels que vulguin enterarsen. La cantitat l' hém rebuda de D. A. Font y Rigual 287 rs.
(Se continuará.) Total, 593 rs y 92 centims.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas los ciudatans Joan Tasterdina, Pau Sala, J. Aillac. Un Recoieto, Perfectissim y Pampallugas.
Las demás que no s' adomenan no 'ns erveixen com y tamoch lo qu' envian los ciudatans Dos Polsosos, Kata Sabia. As d' oros, P. de Meer, Ex Bolea n' 2 J. E. Puntarri, M. Thiers, Un Operario, Magret, Roseta Carbonera, E. P (a) Pilet, Joan Vilaseca, Pancrás P. la caryas, y M. de Vilas-ar.
Ciudada Angel Sababé: Publicarem dos gero glifichs y un trenca-closcas.—Pau Sala: Hi ha idea; pero la versificació es molt desigual y descuidada.—A. Solá y Vidal: Insertarem lo Nocturno.—Recoieto: Idem trenca closcas y gero glifich.—V. Ferrer y P.: Las poesias son molt incorrectas.—Lo del Llobregat: Publicarem lo que 'ns envia.—Torra Pá: Aprofitarem un extrem.—Ma qués de Draga Malvas: L' idea est' bé; pero la execució es dolenta.—Joan Vilaseca: Pot a rofitarse la poesia.—Feliu Feliu: Hi anirá algun' e: itañ y 'l gero glifich.—Ciudatans J. C Santa Perpetua: Diotriño, Sant Feliu de Guixols; A. G. Barcelona y Xarraire, Manresa: Gracias per las noticias que 'ns proporcionan.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

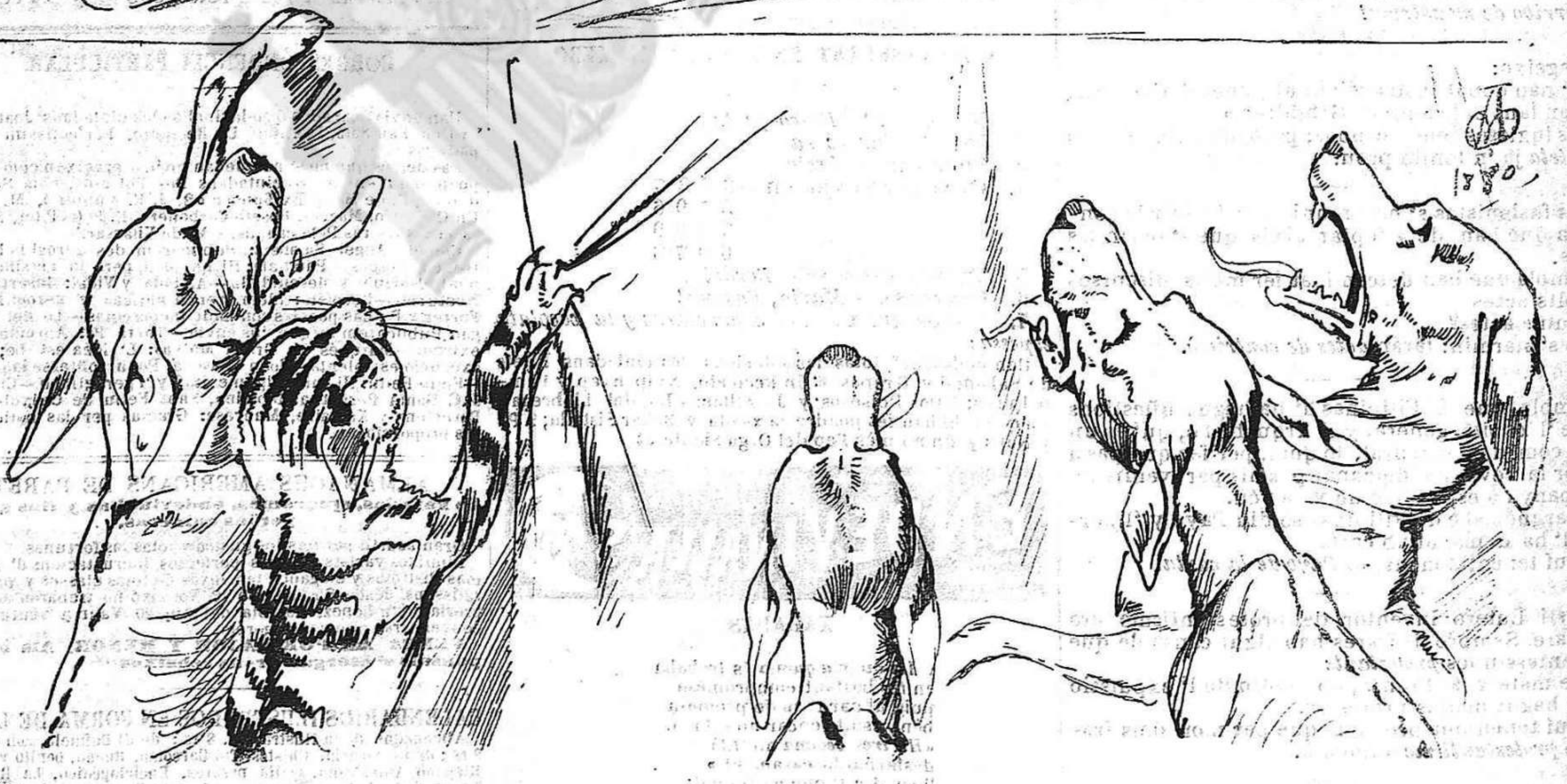
ab xaradas, epigramas, endevinallas y flus guisats per las cuineras.
Gran asurtit per tots los gustos y totas las fortunas.
Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure'ls y se convenceran que no exagerém.
VENTA AL POR MAJOR Y MENOR. Als corresponsals s' otorgan grans rebaixas

CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

Almanaque de la Ilustración, 8 rs.; de El Buñuelo, con cremos, 8 rs.; de La Alegria, Chistes, Tio Carcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano Americano, Quita pesares, Enciclopédico, La Risa, Los Maridos, etc. todos con laminas a 4 rs. El Cencerro, a 2 rs. y El Casabel 1 rs.—Se venden libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Discurs íntegro:

«Donde veais trabajo y honradez, vístase frac ó blusa, allí encontrareis encarnado nuestro partide.»

Traducció:

«Ahont vejéu molta barra y moltas irregularitats, ja 's portí barret, ja 's portí catxutxa, hi trobaréu arrapat al nostre partit.»